

БЕРЕГ

Ще мати була жива. Приїжджаю в село, як завжди, ненька зустрічає радо. Починаю, було, розпитувати про новини, а мати: «А знаєш, хто до мене заїжджав? Не здогадаєшся».

Усе ж пробую. Невдало.

– Альоша Нестеренко. Він у селі був, ось і до мене повернув. Квітники ваші розхвалював, у лісок ходив. Наговорилася з ним.

Мати поважала мого колегу, редактора газети «Носівські вісті» Олексія Григоровича Нестеренка. Та й він тягнувся до неї, як до рідної.

Олексієва мати жила в Бахмацькому районі. Не вдавалося часто навідуватися. Отож, буваючи в моїй Держанівці, Нестеренко завертав до моєї неньки. Мати була завжди рада йому. Зверталася до нього по-домашньому: «Альоша».

Уже вісім років, як відійшла в Божі Оселі мати, та й ми з Олексієм Григоровичем усе більше від-

чуваємо вагу років. Зустрічаємося зрідка, бо що йому, пенсіонеру, в Держанівці робити, а мої дороги теж не часто в Носівку прямують. А було ж...

Обидва працювали в районній газеті. Я – ледь не зі шкільної парти. Нестеренка, власкор «Деснянської правди», у 1985 році направили до нас редактором газети.

Досі ми не були знайомі. Хіба по публікаціях в обласній пресі, але, побачившись та привітавшись, якось відразу відчули журналістську спільність, навіть більше – рідність душ.

Почасти вечорами ми з Олексієм Григоровичем чаювали в моїй «обителі» (редактор мешкав по сусідству, де я раніше квартирував). Читали один одному вірші, ділилися творчими планами, зокрема, як перебудувати роботу редакції, які нові теми і рубрики запровадити. Зрозуміло, в країні якраз розгорталася горбачовська перебудова.

Не поривали ми зв'язків, коли я спершу перейшов працювати власкором «Деснянської правди», а згодом переїхав у Чернігів, очоливши аграрний відділ обласної газети.

Зустрічалися в обласній редакції і в Носівці. За роботою й не помітили, як навдивовижу швидко вирости наші діти, обзавелися своїми сім'ями. А ми, батьки, продовжували писати майже юнацькі вірші.

залишаючись молодими принаймні серцями.

Нині обидва на заслуженому відпочинку. Щоправда, недавно зустрічалися в Носівці на презентації моїх нових книжок. Звісно ж, не міг пропустити події мій товариш і колега. Наговорилися. Напередодні я пройшовся Носівкою. За роки незалежності райцентр геть змінився. Став схожим на сучасне облаштоване містечко. А ось друзів не зустрів: одні уже в засвітах, інші – вдома онуків тішать. Прийшов у районну бібліотеку тільки Нестеренко. Виявляється, не лише я, а й мій колега змінився. Зимова хурделиця літала над Носівкою і присіла перепочити десь у дворі Нестеренка, щедро обсіявши білою пудрою голову господаря. Літа!..

Ось скоро-скоро березень весняним шпакком просвітить-проспіває моєму колезі золоту дату – 70 років. Поважний вік поважної людини. З роси і води тобі, Олексію! Натхнення все ще повноцінно і творчо жити додають тобі твої рідні, мудрості – життя, а надій і відчуття потрібності – друзі. Справжні не переводяться. Літуй нам на радість, тримайся свого берега життя, журналістики. Ці два слова завжди були для тебе з одного кореня. Кореня любові.

Микола БУДЛЯНСЬКИЙ

ЮВІЛЕЙ

Визначено лауреатів Чернігівської літературної премії ім. Л. Глібова за 2021 рік

Журі назвало цьогорічних лауреатів за кращі твори, видані не пізніше як за три попередні роки. Згідно з протоколом, ними стали:

1) поетеса, лауреат премії ім. М. Коцюбинського Лариса Юхимівна Ткач – за книгу поезій «Мить життя»;

2) літературознавець, краєзнавець, бібліотекар-бібліограф відділу краєзнавства Чернігівської ОУНБ ім. В. Г. Короленка, залужений працівник культури України Людмила Валентинівна Студьонова – за книгу «Чернігівські силуети» та активну просвітницько-краєзнавчу діяльність;

3) прозаїк, перекладач, кандидат педагогічних наук, доцент кафедри німецької мови Ніжинського державного університету ім. М. Гоголя Анатолій Васильович Ролік – за книгу перекладів з німецької «Микола Гоголь в німецькій науковій та художній літературі. Антологія»;

4) письменник, журналіст, поет, гуморист-сатирик, член Приймальної комісії НСПУ Пилип Сергійович Юрик – за книгу байок «Городні дебати» та активну громадську діяльність;

5) бандурист, викладач по фаху бандури 2-ї категорії Чернігівської школи мистецтв, лауреат всеукраїнських конкурсів Медведєв Максим Миколайович – за активну участь у популяризації українських народних пісень, музичних творів на слова Тараса Шевченка, Лесі Українки та інших митців на інструменті бандура.

Премію заснували міське громадське об'єднання літературна спілка «Чернігів» та редколегія журналу «Літературний Чернігів» у 2002 році.

Серед лауреатів премії ім. Л. Глібова минулих років – письменники Володимир Сапон, Петро Сорока, Ганна Арсеніч-Баран, Василь Буденний Олексій Брик, Олександр Забарний, Сергій Дзюба, Тетяна Дзюба, Василь Слапчук, Ніна Ткаченко. Поети і прозаїки Людмила Пархоменко, Владислав Савенок, Анатолій Шкуліпа, Станіслав Маринчик, Володимир Фриз, поет і гуморист Михайло Сушко, літературознавець Оксана Гарачковська. Дослід-

*Здається байка просто бреше,
А справді ясну правду чеше,
Нікого в світі не мине,
Читайте, задуйте мене.*

Л.Глібов

ник козацької доби та Івана Мазепи Сергій Павленко. Директор музею М. Коцюбинського Ігор Коцюбинський, науковці Володимир Кузьменко та Григорій Самойленко. Артист Олексій Биш, співаки Тетяна Олійник та Володимир Гришин, Чернігівський академічний народний хор (художній керівник - заслужений діяч мистецтв Володимир Коцур), капела бандуристів ім. Остапа Вересая (художній керівник - заслужена артистка України Раїса Борщ, хормейстер – заслужений працівник культури України Микола Борщ), режисер Чернігівського обласного філармонійного центру фестивалів Дмитро Обедніков, меценат Віктор Кияновський та інші.

Вручення премії літературної спілки «Чернігів» та редколегії журналу «Літературний Чернігів» відбулося 4-го березня, напередодні дня народження Леоніда Глібова, в обласній науковій бібліотеці ім. Короленка.

**Михась ТКАЧ,
голова журі,
заслужений працівник культури України**

ГОЛОС ДУШІ – «Не однаково»

«Нам не однаково, чи будемо ми жити в країні, чи ні...» Нова пісня гурту «Голос душі» присвячена дню народження Т.Г. Шевченка та дітям, які захищають нашу країну від російської агресії на Сході, повідомляється на сторінці гурту в Фейсбуці.

«Пісня народилася рік тому, як завжди, спонтанно. Мабуть, душі загиблих хлопців допомагали нам згоріти. Ми настільки надихалися словами, що вже через 3 дні записали демо-версію. Вже тоді її порівняли із сучасним гімном», – зазначає співачка гурту Ольга Вед.

«Це симбіоз минулого і сьогодення. Кобзаря революції Гідності. Болю і Любові. Нескорено бажання бути вільними і незалежними. Україна зможе вистояти, побороти ворогів і подолати

всі перешкоди на своєму шляху, якщо лиш нам буде НЕ однаково».

Разом із премією пісні гурт презентував також «mood video» до неї. Зйомки відбулися у Військово-історичному музеї – філії Чернігівського історичного музею імені В.В. Тарновського, в експозиції, у розділі «На наших плечах Україна», присвяченому російсько-українській війні. Також у відео використані реальні кадри бойових дій, зокрема, надані відомим військовим журналістом Михайлом Урманом.

«Ми граємо авторські пісні у стилі поп-інді-року. Ця пісня для нас дуже особлива. Вона є життєствердною та дає надію на те, що «край на землі» – це саме Україна, описана у віршах великого поета», – наголосують музиканти гурту «Голос душі».

Держкомтелерадіо приймає твори на здобуття премії імені Івана Франка

Премія присуджується щорічно до дня народження Івана Франка – 27 серпня – у розмірі десяти тисяч гривень у кожній номінації. Всього чотири:

- за кращу публікацію у друкованих засобах масової інформації;
- за найкращий твір у телевізійній сфері;
- за найкращий твір у радіомовній сфері;
- за кращу наукову роботу в інформаційній сфері.

Звертаємо увагу, що одна й та сама кандидатура не може одночасно висуватися на здобуття Премії з двома й більше творами.

Роботи можна подати з 1 березня до 1 травня цього року. На конкурс приймаються нові оригінальні публіцистичні твори в галузі інформаційної діяльності, що сприяють утвердженню історичної пам'яті народу, його національної свідомості та самобутності, спрямовані на державотворення і демократизацію українського суспільства. Твори мають бути опубліковані (прилюднені) і завершеному вигляді протягом останніх трьох років, але не пізніше, як за пів року до їх висунення.

На здобуття Премії подаються:

- клопотання про присудження Премії з короткою характеристикою публікації (твору) та його автора (авторів);
- примірник твору на матеріальному носії з підтвердженням його оприлюднення;
- копія паспорта (у разі висунення на здобуття Премії колективу – копії паспортів кожного члена колективу).

Адреса для подання творчих робіт: 01001, м. Київ, вул. Прорізна, 2, Держкомтелерадіо України, з позначкою «на здобуття премії імені Івана Франка в галузі інформаційної діяльності».

Клопотання про присудження Премії з короткою характеристикою твору та його автора (у форматі word), а також електронну версію твору прохання надсилати до Держкомтелерадіо на електронну адресу iv@comin.gov.ua.

З Положенням про Премію можна ознайомитись на офіційному вебсайті Держкомтелерадіо (<http://comin.kmu.gov.ua>).

Телефон для довідок: (044) 278-86-96.

Держкомтелерадіо України